

บทที่ 2

อุบัติเหตุ ความปลอดภัยในการทำงาน

2.1 ประวัติความเป็นมาของอุบัติเหตุในการทำงาน

อุบัติเหตุ (Accident) หมายถึง เหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นโดยไม่คาดฝันมาก่อน โดยไม่เจตนา เป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สิน เป็นอันตรายแก่ร่างกายและจิตใจ และอาจทำให้สูญเสียชีวิตได้ด้วย เมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้นผู้ประสบอุบัติเหตุก็จะต้องได้รับการช่วยเหลือโดยเริ่มต้น ณ จุดเกิดเหตุได้แก่การตรวจเบื้องต้น การปฐมพยาบาล การติดต่อสื่อสารแจ้งเหตุ การช่วยผู้ประสบอุบัติเหตุ การฟื้นฟูสภาพ ขั้นตอนดังกล่าวจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาเพื่อนำข้อมูลทั้งหมดมา กำหนดมาตรการป้องกันเพื่อไม่ให้เกิดขึ้นอีกต่อไป

2.1.1 ความเป็นมาของระบบอาชีวอนามัยและความปลอดภัยในการทำงานภายในประเทศประเทศไทย

สำหรับประเทศไทยได้มีวิวัฒนาการบริหารงานความปลอดภัย เพื่อช่วยลดปัญหาการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานและคุ้มครองแรงงานเพื่อให้ผู้ใช้แรงงานมีสุขภาพอนามัยที่ดีและมีความปลอดภัยในการทำงาน ตลอดจนดูแลสถานประกอบการให้อยู่ในมาตรฐานซึ่งมีการพัฒนาการดังนี้

ในระยะปี พ.ศ.2509 รัฐเริ่มตระหนักถึงความสำคัญเรื่องความปลอดภัย จึงได้บรรจุโครงการความปลอดภัย และมาตรการป้องกันลงในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2

ในระยะปี พ.ศ.2515 ได้มีประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 103 ลงวันที่ 16 มีนาคม 2515 กำหนดให้ความคุ้มครองแรงงานแก่ลูกจ้างคนงานโดยให้กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมดูแลเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยในการทำงานสำหรับลูกจ้าง

ในระยะปี พ.ศ.2517 กรมแรงงานและสวัสดิการสังคมสงเคราะห์ได้จัดตั้งฝ่ายความปลอดภัยขึ้น

ในระยะปี พ.ศ.2528 กระทรวงมหาดไทยได้ออกประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องความปลอดภัยในการทำงานของลูกจ้าง โดยกำหนดให้สถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 100 คนขึ้นไปต้องมีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานอย่างน้อย 1 คน

ในระยะปี พ.ศ.2536 จนถึงปัจจุบัน กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมสงเคราะห์ รับผิดชอบเรื่องการบริหารและการจัดการด้านแรงงานอย่างครบวงจร โดยกำหนดขอบเขตของงาน ในการให้บริการฝึกอบรมและพัฒนาฝีมือแรงงาน การจัดหางาน การคุ้มครองแรงงาน การเสริมสร้างความปลอดภัยในการทำงาน การประกันสังคมและการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนงานด้านต่าง ๆ สนับสนุนให้มีการปรับปรุงระบบสวัสดิการแรงงานที่เหมาะสมและได้มาตรฐาน การเร่งรัดขยาย การคุ้มครองแรงงานให้ทั่วถึงมากขึ้น การส่งเสริมระบบแรงงานสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพ การส่งเสริมความปลอดภัยและพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงานของคนงานในสถานประกอบการให้ดีขึ้น เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องให้ความเอาใจใส่เป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการเปลี่ยนกระบวนการผลิต โดยมีการนำเอาเทคโนโลยีมาใช้ในการปรับปรุงกระบวนการผลิตแล้ว อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อการทำงานของผู้ปฏิบัติงานในอุตสาหกรรมและบริการต่าง ๆ รวมไปถึงส่วนอื่นด้วย

ในเรื่องของความปลอดภัยในการทำงาน และเรื่องอุบัติเหตุ อุบัติเหตุต่าง ๆ นั้น รัฐบาลปัจจุบันได้มีการกำหนดนโยบายในการส่งเสริมให้มีความปลอดภัยตลอดจนพัฒนาให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีในการทำงาน โดยสามารถทำให้เป็นรูปธรรมจริง ๆ ได้ ด้วยการร่วมมือกันทั้ง ผู้ใช้แรงงานและผู้ประกอบการ เพื่อประโยชน์ทั้งสองฝ่าย การประสบอันตรายเนื่องจากการทำงาน ในปี 2536 ประเทศไทย มีกำลังแรงงานรวมถึง 33.6 ล้านคน เป็นผู้ปฏิบัติงานทั้งสิ้นประมาณ 31 ล้านคน อยู่ในภาคเกษตรกรรมถึง 18 ล้านคน นอกภาคเกษตรกรรมถึง 13.6 ล้านคน โดยเป็นลูกจ้างเอกชน 6.5 ล้านคน และเป็นข้าราชการและลูกจ้าง 1.7 ล้านคน และที่เหลือเป็นผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัวนายจ้างและผู้ช่วยธุรกิจในครัวเรือน (กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน, กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม, 2537)

จากข้อมูลดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า เราผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงานทั้งหมด 33.6 ล้านคนคือ “ผู้ที่มีความเสี่ยงต่อการประสบอันตราย” ไม่ว่าจะทำงานอยู่ในสถานประกอบการธุรกิจ เอกชน เกษตรกรรม รัฐวิสาหกิจ และแม้ในส่วนราชการต่าง ๆ ก็ตาม ความเสี่ยงอันตรายของแรงงานนั้นมีมากมายหลายลักษณะ เช่น การเสี่ยงต่อการเกี่ยวข้องกับสารเคมีอันตราย การเสี่ยงต่ออันตรายที่อาจเกิดจากการรั่วไหล และการระเบิดของสารเคมีในอุตสาหกรรมเคมีและปิโตรเคมี การเสี่ยงอันตรายจากอุบัติเหตุในสถานประกอบการ การเสี่ยงต่อการสูญเสียอวัยวะจากการทำงานกับเครื่องจักร การเสี่ยงอันตรายจากไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้า การเสี่ยงอันตรายจากการใช้ยานพาหนะและการขนส่ง การเสี่ยงอันตรายจากสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในรูปของเสียงดัง แสงสว่าง ความร้อน ความสั่นสะเทือน และรังสี การเสี่ยงอันตรายจากการทำงานก่อสร้าง การเสี่ยงอันตรายจากการยกเคลื่อนย้ายวัสดุ การเสี่ยงอันตรายจากความเครียดที่เกิดจากงานและการเสี่ยงต่อการเสื่อมสภาพของอวัยวะที่มีการใช้ซ้ำๆตามจังหวะเครื่องจักร และอุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นต้น นอกจากความเสี่ยงอันตราย

ด้านต่าง ๆ ดังกล่าว ผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงานทั้งหลายยังขาดความรู้ความเข้าใจ และยังขาดจิตสำนึก และทัศนคติที่ถูกต้องทางด้านความปลอดภัย เป็นเหตุนำไปสู่การเกิดการประสบอันตรายจากการทำงาน

สถิติการประสบอันตรายจากการทำงานของลูกจ้างในสถานประกอบการที่สำนักงานกองทุนเงินทดแทน รวบรวมขึ้นได้จากรายการประสบอันตรายของสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 20 คนขึ้นไป ซึ่งไม่รวมถึงภาคเกษตรกรรมได้เริ่มครอบคลุมสถานประกอบการทั่วประเทศเมื่อปี 2531 เป็นต้นมา และเมื่อเดือนมิถุนายน 2536 จึงได้เริ่มขยายกองทุนฯ ครอบคลุมสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป จากตารางที่ 3 ข้อมูลการประสบอันตรายในรอบ 6 ปี ตั้งแต่ 2531-2536 ซึ่งให้เห็นว่าการประสบอันตรายของลูกจ้างมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 4 ต่อปี หรือมีจำนวนลูกจ้างประสบอันตราย 41 คน ต่อคนงานพันคนซึ่งนับว่าเป็นอัตราที่สูง นอกจากนี้จำนวนลูกจ้างที่ประสบอันตรายตามตารางที่ 4 นั้น ได้รวมถึงลูกจ้างที่เสียชีวิตจากการทำงานด้วย ซึ่งในรอบ 6 ปีนั้นมีจำนวนถึง 3,520 คน หรือคิดเป็นอัตราการเสียชีวิตจากการทำงานประมาณ 25 คนต่อคนงาน 100,000 คน ซึ่งนับว่าสูงมากสำหรับลูกจ้างที่เจ็บป่วยจากโรคซึ่งเกี่ยวเนื่องจากการทำงานนั้นในรอบ 6 ปี มีจำนวนเพียง 358 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 0.066 ของการประสบอันตรายทั้งหมด ซึ่งนับว่าน้อยมากเป็นประเด็นที่ทุกฝ่ายควรให้ความสนใจเป็นพิเศษว่าในความเป็นจริงแล้วประเทศไทยไม่มีปัญหาการเจ็บป่วยจากโรคซึ่งเกี่ยวเนื่องจากการทำงานจริงหรือ เรื่องนี้ควรได้มีการศึกษาวิจัยอย่างละเอียดรอบคอบ

ข้อมูลที่กล่าวถึงนี้ คงเป็นที่ทราบกันว่าเป็นข้อมูลเพียงส่วนน้อยที่สามารถรวบรวมได้เท่านั้น แท้จริงแล้วยังมีสถานประกอบการอีกประมาณร้อยละ 90 ที่ยังมิได้เข้าสู่ระบบของกองทุนเงินทดแทน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสถานประกอบการขนาดเล็กที่มีลูกจ้างน้อยกว่า 10 คน จึงทำให้ยังไม่สามารถรวบรวมข้อมูลการประสบอันตรายที่แท้จริงได้ ดังนั้น จึงคาดคะเนได้ว่าจำนวนผู้ประสบอันตรายจากการทำงานทั้งหมดนั้นจึงน่าจะสูงกว่าที่ได้กล่าวไปแล้วอีกมาก

อย่างไรก็ดี ขณะนี้ประเทศไทยยังมีได้มีระบบการรายงานการประสบอันตรายของเกษตรกร ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ กลุ่มผู้ประกอบการอาชีพอื่น ๆ เลย ซึ่งคาดว่าประสบอันตรายของกลุ่มอาชีพดังกล่าวคงจะมีจำนวนไม่น้อย

ตารางที่ 3 ข้อมูลการประสบอันตรายของลูกจ้าง 2531-2536

ปี	จำนวน นายจ้าง	จำนวนลูกจ้าง ที่ได้รับการคุ้มครอง	จำนวนลูกจ้าง ประสบอันตราย	อัตราการ ประสบอันตราย ต่อลูกจ้าง 1,000 คน	เงินทดแทน ที่จ่ายไป (ล้านบาท)
2531	11,987	1,346,203	48,912	36.3	362.62
2532	23,261	1,661,651	62,766	37.8	413.19
2533	15,544	1,826,995	79,028	43.3	490.14
2534	19,346	2,751,868	102,273	37.2	617.24
2535	21,944	3,020,415	131,800	43.6	753.31
2536	34,107	3,311,391	156,548	46.6	926.54

อัตราการประสบอันตรายจากการทำงานเฉลี่ย 41 คนต่อคนงาน 1,000 คน
ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครอง แรงงาน(2537)

ตารางที่ 4 ข้อมูลการบาดเจ็บและโรคจากการทำงาน

ปี	จำนวนลูกจ้าง ประสบอันตราย (ราย)	ตาย (ราย)	ทุพพลภาพ (ราย)	สูญเสียอวัยวะ (ราย)	หยุดงาน เกิน 3 วัน (ราย)	หยุดงาน ไม่เกิน 3 วัน (ราย)
2531	48,912	282	7	1,179	20,973	26,471
2532	62,766	373	15	1,582	24,519	36,277
2533	79,028	564	12	1,291	29,934	47,227
2534	102,273	581	9	2,141	38,871	60,671
2535	131,800	740	15	2,010	50,248	78,787
2536	156,548	980	10	5,436	53,023	97,099

อัตราการเสียชีวิตจากการทำงานเฉลี่ย 25 คนต่อคนงาน 100,000 คน
ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครอง แรงงาน(2537)

ความสูญเสียจากการประสบอันตรายของลูกจ้าง ที่กองทุนทดแทนต้องจ่ายไปในช่วง 6 ปี ตั้งแต่ 2531-2536 ดังในตารางที่ 3 นั้น รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 3,563 ล้านบาท ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่กองทุนจ่ายไปเป็นค่ารักษาพยาบาล และค่าทดแทนตามกฎหมายกองทุนเงินทดแทน แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วเมื่อเกิดการประสบอันตรายขึ้นไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุหรือโรคซึ่งเกี่ยวเนื่องจากการทำงานในสถานประกอบการย่อมต้องมีค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ตามมาอีกมากมาย เช่น ค่าใช้จ่ายเครื่องจักร อุปกรณ์และอาคารชำรุดเสียหาย ผลิตภัณฑ์หรือวัสดุแตกเสียหาย กระบวนการผลิตหยุดชะงัก ลูกจ้างชดเชยงานหรือหยุดงานชั่วคราวเพื่อไปมุงดูเหตุการณ์ที่เกิด บางครั้งอาจต้องฝึกอบรมคนงานใหม่เพื่อเข้าทำงานแทน และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ซึ่งนักวิชาการความปลอดภัยประมาณการว่าความเสียหายหรือค่าใช้จ่ายของสถานประกอบการดังกล่าว โดยเฉลี่ยแล้วจะอยู่ระหว่าง 5-50 เท่าของค่ารักษาพยาบาล และค่าทดแทนที่จ่ายไปขึ้นอยู่กับประเภทของสถานประกอบการนั้นว่ามีความเสี่ยงมากน้อยเพียงใด ดังนั้นประมาณการความสูญเสียรวมจากการประสบอันตรายของลูกจ้างสถานประกอบการที่อยู่ในข่ายกองทุนเงินทดแทน และในกลุ่มอาชีพอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้วย่อมจะเห็นความสูญเสียทางเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างเด่นชัดยิ่งขึ้น ทั้งยังไม่ได้รวมความสูญเสียทางสังคมของลูกจ้าง ครอบครัวและผู้เกี่ยวข้องที่มีอีกมากมายสุดพรรณนา

ปัญหาการประสบอันตรายจากการทำงานของลูกจ้างที่มีอยู่ในสถานประกอบการจะแตกต่างกันก็คงจะเป็นระดับของปัญหาและความรุนแรงจากข้อมูลการประสบอันตราย พ.ศ.2534 ซึ่งให้เห็นว่าการประสบอันตรายของลูกจ้างเกิดขึ้นมากในภาคอุตสาหกรรมการผลิต (77,287 ราย ตาย 200 ราย) และภาคอุตสาหกรรมก่อสร้าง (15,628 ราย ตาย 132 ราย) สำหรับในอุตสาหกรรมการผลิตนั้นพบว่ามี การประสบอันตรายสูงในกลุ่มสถานประกอบการผลิต ผลิตภัณฑ์โลหะเครื่องจักร และอุปกรณ์ รองลงมาคือ กลุ่มสถานประกอบการผลิตอาหาร เครื่องดื่มและยาสูบ และตามด้วยกลุ่มสถานประกอบการผลิตเครื่องแต่งกายกลุ่มการผลิตเคมีภัณฑ์ น้ำมันปิโตรเลียม ถ่านหิน ยางและพลาสติก กลุ่มการแปรรูปไม้ กลุ่มการผลิตผลิตภัณฑ์จากแร่โลหะ และกลุ่มอุตสาหกรรมโลหะขั้นมูลฐานตามลำดับ เป็นต้น

สำหรับข้อมูลการเจ็บป่วยจากการทำงาน หรือโรคซึ่งเกี่ยวเนื่องจากการทำงานนั้นสถิติที่แสดงยังมีตัวเลขที่ต่ำ มีความไม่ชัดเจน แม้จะมีกฎหมายแรงงานที่ว่าด้วยโรคซึ่งเกี่ยวเนื่องจากการทำงานกำหนดไว้ชัดเจน แต่จากการศึกษาข้อเท็จจริงของสภาพการทำงานโดยทั่วไป ประกอบกับที่คนงานต้องเกี่ยวข้องกับสัมผัสกับสารเคมีอันตรายต่าง ๆ ตลอดจนปัจจัยสิ่งแวดล้อมการทำงานอื่น ๆ เช่น เสียงดัง และลักษณะงานที่เป็นปัญหาวิทยาศาสตร์ (Ergonomics) ที่จะนำไปสู่การเสื่อมสภาพของร่างกายและสรีระ เช่น การปวดต้นคอ ปวดหลัง ปวดไหล่ มือและนิ้วมือแข็ง เป็นต้น ทำ

ให้พอจะกล่าวได้ว่าปัญหาโรคซึ่งเกี่ยวเนื่องจากการทำงานคงมีอยู่ในระดับหนึ่ง แต่ด้วยเหตุที่การเจ็บป่วยดังกล่าวมักจะเป็นอาการเรื้อรังเป็นส่วนใหญ่ และมีลักษณะอาการคล้ายการเจ็บป่วยทั่วไป จึงทำให้คนงานไม่เฉลียวใจว่าตนเองไม่สบายจากงาน ประกอบกับแพทย์และพยาบาลจำนวนมาก ยังไม่ได้ศึกษาเรื่องนี้อย่างจริงจัง จึงอาจยังไม่ได้มีรายงานหรือระบุงการเกิดโรคดังกล่าว

ในระยะหลังได้มีการเคลื่อนไหวเรียกร้องจากกลุ่มผู้ใช้แรงงานต่อรัฐบาลหลายครั้งเพื่อให้มีการดูแลคนงานทางด้านสุขภาพและความปลอดภัยให้มากขึ้น กอปรกับมีการฟ้องร้องกันถึงศาลแรงงานเพิ่มมากขึ้น จึงเป็นสิ่งที่ทุกฝ่ายควรหันมาให้ความสนใจให้มากขึ้น

2.1.2 ความเป็นมาของระบบอาชีวอนามัยและระบบความปลอดภัยในการทำงานต่างประเทศ

ประเทศเยอรมัน ดร.กุนเธอร์ โชโคลต์ ผู้อำนวยการสถาบันประกันโรคและอุบัติเหตุ เนื่องจากการทำงาน ได้อธิบายเรื่อง “ระบบอาชีวอนามัยและความปลอดภัยที่ประสบความสำเร็จ : ประสบการณ์จากแบบอย่างของเยอรมัน” คือในประเทศเยอรมัน

ระบบประกันอุบัติเหตุ ที่จัดตั้งและดำเนินการโดยมีกฎหมายรองรับนั้นเริ่มขึ้นมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1884 (พ.ศ.2427) ซึ่งเริ่มมีระบบประกันอุบัติเหตุ (เนื่องจากการทำงาน) ก็เฉพาะในอุตสาหกรรมที่สภาพการทำงานต้องเสี่ยงต่ออุบัติเหตุสูง ๆ เท่านั้น ต่อมาก็ขยายระบบการประกันไปเป็นระยะ ๆ จนกระทั่งปี ค.ศ.1940 (พ.ศ.2483) กฎหมายจึงบังคับให้มีการประกันอุบัติเหตุให้แก่ลูกจ้างทุกคนในทุก ๆ อุตสาหกรรม เมื่อถึงปี ค.ศ.1925 (พ.ศ.2468) การประกันจึงได้ขยายการคุ้มครองไปถึงอุบัติเหตุและป่วยด้วย โรคที่เกิดจากการทำงาน นับแต่นั้นมาก็มีการปรับปรุงพัฒนาระบบหลายครั้งเพื่อให้มีมาตรการต่าง ๆ ในการป้องกันอุบัติเหตุและโรคร้ายไข้เจ็บที่เกิดจากการทำงาน รวมทั้งมีการปรับปรุงสิทธิประโยชน์ของผู้ประกันให้ดีขึ้น แม้ว่าเยอรมันจะผ่านสงครามโลกถึงสองครั้ง ผ่านยุคเงินเฟ้อใหญ่ ๆ อีกสองครั้ง ผ่านวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจฝืดเคืองและภาวะที่ต้องแบกรับเพราะการรวมประเทศ (เยอรมันตะวันออกและเยอรมันตะวันตก) ระบบประกันอุบัติเหตุดังกล่าวนี้ก็สามารถพิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นระบบที่ดำเนินการมาได้โดยตลอดและเป็นระบบที่มีเสถียรภาพทางการเงินอีกด้วย ระบบของเยอรมันที่ว่านี้มีกลไกครบถ้วนที่ใช้สำหรับการส่งเสริมการฟื้นฟูสุขภาพอนามัยของผู้ประสบอุบัติเหตุ ช่วยฟื้นฟูทั้งทางด้านการแพทย์ การพักฟื้น และฟื้นฟูด้านสังคม กลไกต่าง ๆ ทำให้สามารถดำเนินการด้านอาชีวอนามัยและความปลอดภัยโดยใช้มาตรการต่าง ๆ ที่เหมาะสม

หลังสงครามโลกครั้งที่สองเป็นช่วงหลายปีที่ยาวนาน ซึ่งประเทศเยอรมันผ่านขั้นตอนพัฒนาอย่างรวดเร็วกว้ไปกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางด้านเทคโนโลยีและวิธีการผลิต

ทำให้คนงานต้องเสี่ยงสูงขึ้นต่อการป่วยด้วยโรคและอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในสถานที่ทำงาน กระแสการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวรวมถึงการรับคนงานนับล้าน ๆ คนจากประเทศยุโรปตะวันออกอื่น ๆ คนงานเหล่านี้จำเป็นต้องถูกหลอมให้เป็นส่วนหนึ่งของสภาพการทำงานของอุตสาหกรรมแบบเยอรมัน ถึงกระนั้นอัตราการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานก็ลดน้อยลงไปอย่างสม่ำเสมอ ในช่วงระยะเวลาเพียง 20 ปี คือระหว่างปี ค.ศ.1970-1990 (หรือช่วงก่อนการรวมประเทศเยอรมัน) จำนวนอุบัติเหตุที่เกิดจากการทำงานก็ลดน้อยลงถึงครึ่งหนึ่ง และในช่วงเดียวกันนี้จำนวนอุบัติเหตุที่เกิดจากการทำงานจนถึงขั้นเสียชีวิตและผู้ประสบอุบัติเหตุที่ได้รับการทดแทนก็ลดลงได้ถึง 2 ใน 3 เมื่อมองในแง่ของประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจ ก็จะเห็นได้ว่า หากจำนวนผู้ประสบอุบัติเหตุที่ต้องเกษียณพร้อมเงินทดแทน เมื่อเทียบกับจำนวนคนที่ยังทำงานเป็นลูกจ้าง ยังมีอัตราส่วนเดียวกันกับในปี ค.ศ.1960 และในปี ค.ศ.1990 ก็คงจำเป็นต้องจ่ายเงินบำนาญให้แก่คนงานที่เกษียณมากขึ้นถึง 45 % หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเงินสมทบเข้ากองทุนเพื่อกองทุนประกันอุบัติเหตุ เนื่องจากการทำงานคงจะต้องเพิ่มขึ้นกว่า 1 เท่าตัว

เงินสมทบกองทุน โดยฝ่ายนายจ้างในภาคการค้าและอุตสาหกรรมจ่ายให้แก่ระบบประกันอุบัติเหตุ (อันเนื่องมาจากการทำงานของคนงาน) ได้ลดลงจากอัตราเฉลี่ย (รวมทุกภาคธุรกิจ) 1.5 เปอร์เซ็นต์ ในปี ค.ศ.1960 เป็นอัตราเฉลี่ย 1.35 เปอร์เซ็นต์ ในปี ค.ศ.1989 ถือว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เมื่อคำนึงถึงอัตราการเพิ่มขึ้นของงบค่าใช้จ่ายให้กับคนงานที่เจ็บป่วยด้วยโรคที่เกิดจากการทำงาน (ตามที่กฎหมายกำหนดให้มีสิทธิได้รับการช่วยเหลือ) และเงินบำนาญสำหรับคนงานที่เกษียณหรือคนชรา และการประกันสุขภาพในช่วงระยะเวลาเดียวกันสิทธิประโยชน์ที่คนงานได้รับและอัตราเงินสมทบของฝ่ายนายจ้างนั้นเกิดขึ้นได้ทั้ง ๆ ที่มีเงื่อนไขค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นในทำนองเดียวกัน เช่น การรักษาพยาบาลทั้งผู้ป่วยในและผู้ป่วยนอกแพงขึ้น และเงินบำนาญก็สูงขึ้นด้วย

ผลดีทางด้านเศรษฐกิจนั้นเกิดจากมาตรการป้องกันอุบัติเหตุและบริการฟื้นฟูสุขภาพอนามัยของคนงาน ซึ่งทำให้ระบบดังกล่าวได้รับการยอมรับโดยตลอดหรือยอมรับให้เป็นระบบที่ถาวรโดยภาคการค้าและอุตสาหกรรม นอกจากนี้สิทธิประโยชน์ในเชิงมนุษยธรรมก็ทำให้ระบบดังกล่าวได้รับการยอมรับจากฝ่ายลูกจ้างและสหภาพแรงงานด้วยเช่นกัน

ความปลอดภัยในการทำงานนั้น ในประเทศเยอรมันได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมากของบริษัทที่มีคนจ้างคนงานว่าเป็นเงื่อนไขที่ทำให้เกิดการเพิ่มผลผลิต เมื่อมองจากทุกแง่มุมแล้วก็เห็นว่าเงื่อนไขต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ระบบป้องกันการป่วยด้วยโรคและอุบัติเหตุที่เกิดจากการทำงาน

ถึงแม้ว่าเราจะเห็นภาพรวมที่สวยงาม แต่ที่ย่อมจะต้องมีปัญหาสำคัญ ๆ ด้วย ซึ่งทำลายความสามารถของเราที่จะต้องแก้ปัญหาเหล่านั้นให้ลุล่วงไปด้วย

ลักษณะที่เด่นชัดของระบบเยอรมันก็คือ รัฐได้โอนอาณัติในการให้หลักประกันแก่ คนงานในเรื่องสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยของลูกจ้างคนงาน (โดยมีกฎหมายรองรับและรับรอง) ให้แก่สถาบันประกันโรคและอุบัติเหตุเนื่องจากการทำงาน รัฐเป็นฝ่ายประกาศอาณัติดังกล่าวเพื่อให้กำหนดมาตรการป้องกัน และการบำบัดฟื้นฟูอย่างครบถ้วนด้วยวิธีการที่เหมาะสมทุกวิธีการ

การประกันอุบัติเหตุให้แก่ลูกจ้างคนงานในภาคการค้า และอุตสาหกรรมได้จำแนกแยกย่อยเพื่อให้การคุ้มครองออกเป็นภาคอุตสาหกรรมสำคัญ 14 ประเภท ดังต่อไปนี้.-

1. อุตสาหกรรมเหมืองแร่
2. อุตสาหกรรมเหมืองหินและดิน
3. อุตสาหกรรมก๊าซและน้ำ
4. อุตสาหกรรมเหล็กและโลหะ
5. อุตสาหกรรมเครื่องกลที่ต้องใช้ความแม่นยำสูงและวิศวกรรมไฟฟ้า
6. อุตสาหกรรมเคมี
7. อุตสาหกรรมป่าไม้
8. กระจายและการพิมพ์
9. อุตสาหกรรมเครื่องหนังและสิ่งทอ
10. อุตสาหกรรมอาหาร เครื่องดื่มและยาสูบ
11. อุตสาหกรรมก่อสร้าง
12. พาณิชยกรรมและการบริหาร
13. อุตสาหกรรมการขนส่ง
14. สถานพยาบาล

ทั้งนี้ อุตสาหกรรมเกษตรและภาคบริการสาธารณะมีระบบประกันอุบัติเหตุของตนเอง ส่วนสมาคมต่าง ๆ ที่จัดตั้งขึ้นตามสายอาชีพในภาคอุตสาหกรรมนั้น เป็นบริษัทสาธารณะเป็นนิติบุคคล จึงมีฐานะที่แตกต่างจากบริษัทประกันภัยของเอกชน เพราะบริษัทสาธารณะเหล่านี้เป็นนิติบุคคลที่ดำเนินการโดยไม่หวังผลกำไร เป็นองค์กรที่บริหารและจัดการโดยคณะกรรมการบริษัทที่มีตัวแทนที่เท่าเทียมกัน จากการแต่งตั้งของทั้งฝ่ายนายจ้างและผู้ประกัน (เช่น สหภาพแรงงาน) ทั้งนี้ ตัวแทนจากทั้งสองฝ่ายต่างผ่านการเลือกตั้งมาจากแต่ละฝ่ายอยู่แล้ว มีวาระครั้งละ 6 ปี การเลือกตั้งตัวแทนของแต่ละฝ่ายเรียกว่า “การเลือกตั้งเชิงสังคม” อัตราค่า ชดเชยซึ่งผู้ประกันมีสิทธิได้รับนั้นโดยทั่ว ๆ ไปมีกฎหมายเป็นตัวกำหนด คณะกรรมการฯของบริษัทสาธารณะแต่ละ

บริษัทเป็นผู้รับผิดชอบขั้นต้นในเรื่องของการจัดการตัวองค์กร การเงิน บุคลากร การป้องกันและการบำบัดฟื้นฟู

สถาบันป้องกันอุบัติเหตุจัดตั้งขึ้น โดยมีกฎหมายกำหนดให้ต้องจัดตั้งและดำเนินการเพื่อประกันกรณีป่วยด้วยโรคและอุบัติเหตุ เนื่องจากการทำงานทั้งนี้รัฐบาลไม่ก้าวก่ายยุ่งเกี่ยวกับการบริหารและจัดการเพียงแต่คอยกำกับดูแลเท่านั้น (อาจจะเข้าแทรกแซงได้ในกรณีที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น ๆ ค่าใช้จ่ายในการประกันอุบัติเหตุเป็นภาระที่ฝ่ายนายจ้างต้องแบกรับแต่เพียงฝ่ายเดียว เงินที่ฝ่ายนายจ้างจ่ายสมทบจะถูกพิจารณาเก็บเพิ่มย้อนหลังทุก ๆ สิ้นปีตามส่วนแบ่งของภาระค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น ทั้งหมดการประกันไม่ได้ขึ้นอยู่กับหลักการของจำนวนเงินทุน การประกันอุบัติเหตุสำหรับข้าราชการ เด็กนักเรียน นักศึกษา และกลุ่มพิเศษต่าง ๆ จะใช้งบประมาณของรัฐบาล

ระบบประกันอุบัติเหตุ (ที่มีกฎหมายรองรับและรับรอง) กำหนดให้บริษัทเอกชนทั้งหลายที่จ้างคนงานต้องเป็นสมาชิกของระบบ ส่วนนายจ้างเองก็มีสิทธิที่จะเลือกเข้ารับการประกันด้วยความสมัครใจ โดยที่ลูกจ้างทุกคนได้รับการคุ้มครองตั้งแต่วันแรกที่ได้รับการว่าจ้างให้ทำงาน โดยไม่เกี่ยวกับวันที่นายจ้างจ่ายเงินสมทบหรือวันที่ที่นายจ้างจดทะเบียนผู้ประกัน ฝ่ายนายจ้างเองก็ได้รับการตอบแทนจากการเข้าร่วมเป็นสมาชิกของระบบกองทุน คือ โดยกฎหมายแพ่ง ฝ่ายนายจ้างก็ปลอดจากความรับผิดชอบในกรณีที่ลูกจ้างป่วยด้วยโรคและหรืออุบัติเหตุเนื่องจากการทำงาน นอกจากนี้ฝ่ายนายจ้างและหัวหน้างานก็ไม่ได้จ่ายค่าเสียหายชดเชยตามกฎหมายแพ่งหากเป็นผู้ที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ

ประเทศฟินแลนด์ มีจำนวนประชากร 6 ล้านคน เป็นผู้ใช้แรงงาน 2.5 ล้านคน ผู้ใช้แรงงานทุกคนได้รับการคุ้มครองในด้านการประกันสังคม และการประกันการประสบอันตรายจากการทำงาน การดำเนินงานด้านความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการคุ้มครองแรงงาน การประสบอันตรายจากการทำงานของผู้ใช้แรงงานได้ลดลงมาเป็นลำดับ ในปัจจุบันมีเพียงประมาณ 70,000 รายต่อปี และมีผู้ใช้แรงงานเสียชีวิตจากการประสบอันตรายเพียงไม่ถึง 100 รายต่อปี งบประมาณที่รัฐบาลจัดสรรให้ดำเนินการเพื่อป้องกันอุบัติเหตุและการเจ็บป่วยจากการทำงานปีละประมาณ 600 ล้านฟินน์มาร์ค (1 มาร์ค = 4.8 บาท)

ระบบความปลอดภัยและอนามัยในการทำงานพระราชบัญญัติการคุ้มครองแรงงาน เป็นกฎหมายหลักที่ให้การคุ้มครองแรงงานด้านความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน โดยมีกระทรวงแรงงานเป็นหน่วยงานหลักในการกำหนดนโยบายและมาตรการ ตลอดจนการกำกับดูแลและประสานการดำเนินโครงการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ใช้แรงงานมีความปลอดภัย ได้รับการดูแลสุขภาพ

ในการทำงาน ได้รับการฝึกอบรมเพื่อให้มีความรู้ และทัศนคติที่ปลอดภัยได้รับการดูแลรักษาเมื่อเกิดการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยจากการทำงาน

หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบ

1. กระทรวงแรงงานฯ โดยกรมความปลอดภัยและอนามัยในการทำงานเป็นหน่วยงานกลางในการกำหนดมาตรฐานความปลอดภัย การตรวจความปลอดภัย การให้คำปรึกษาแก่สถานประกอบการในการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายและมาตรฐานความปลอดภัย และการจัดบริหารด้านสุขภาพ การส่งเสริมการอบรมนายจ้างด้านความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน
2. สถาบันแห่งชาติเพื่อความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน เป็นหน่วยงานที่ดำเนินการทางด้านการศึกษา ฝึกอบรมและสารสนเทศ ความปลอดภัย และอนามัยในการทำงานและการให้บริการดูแลสุขภาพอนามัยของลูกจ้างที่อาจได้รับผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมในการทำงาน
3. กองทุนสิ่งแวดล้อมในการทำงาน จัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน เพื่อส่งเสริมการศึกษาวิจัยเพื่อป้องกันอุบัติเหตุและการเจ็บป่วยจากการทำงาน
4. หน่วยงานอื่น ๆ ที่ร่วมจัดการฝึกอบรมสำหรับนายจ้าง ลูกจ้าง การศึกษาวิจัย และการรักษาพยาบาล

การดำเนินการด้านความปลอดภัยและอนามัยในการทำงานในสถานประกอบการ

1. พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน ได้เน้นในการส่งเสริมให้สถานประกอบการดำเนินการด้านความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน จะเห็นได้จากการกำหนดให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการความปลอดภัยและอนามัยในการทำงานขึ้นในทุกสถานประกอบการ ซึ่งทำให้มีการเข้ามีส่วนร่วมของลูกจ้างอย่างชัดเจนและมีการกำหนดให้มีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัย หัวหน้าความปลอดภัย และผู้แทนความปลอดภัย ทั้งนี้เพื่อให้แต่ละสถานประกอบการดูแลความปลอดภัยและให้การดูแลสุขภาพลูกจ้างที่อาจได้รับผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมการทำงาน
2. ส่งเสริมการศึกษาวิจัยสิ่งแวดล้อมการทำงานที่เป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ และการเจ็บป่วยจากการทำงานของลูกจ้าง เพื่อพัฒนามาตรการในการป้องกันทั้งในระดับชาติและในระดับสถานประกอบการ
3. พัฒนาและขยายการฝึกอบรมความปลอดภัยแก่นายจ้าง ผู้บริหาร ผู้นำแรงงาน และลูกจ้างทั่วไป อย่างกว้างขวางและทั่วถึง เพื่อให้เข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญของการจัดระบบความปลอดภัย

4. พัฒนาระบบสารสนเทศความปลอดภัย ทั้งข้อมูลการประสบอันตรายจากอุบัติเหตุ และการเจ็บป่วยจากการทำงาน และข้อมูลเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยประจำสถานประกอบการ สภาพการทำงานตลอดจนข้อมูลวิชาการต่าง ๆ

5. กำหนดมีบริการดูแลและเฝ้าระวังสุขภาพแรงงานทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่ออันตรายสูง เพื่อทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นแล้วหาทางป้องกัน ตลอดจนการให้บริการให้คำปรึกษาแนะนำการปรับปรุงสภาพการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานประกอบการขนาดเล็ก

6. มีการดำเนินการทั่วประเทศในทุกกิจการ ทั้งอุตสาหกรรม การผลิต ก่อสร้าง บริการเกษตรกรรม เป็นต้น

ประเทศอังกฤษ มีจำนวนประชากร 58 ล้านคน เป็นผู้ใช้แรงงานประมาณ 25 ล้านคน ซึ่งมีระบบความปลอดภัยและอนามัยดังนี้

1. ข้อมูลการประสบอันตรายจากการทำงานของแรงงาน

1.1 อัตราการเสียชีวิตจากการทำงานในปี 2535/2536 คือ 1.3 รายต่อลูกจ้าง 100,000 คน หรือจำนวนประมาณ 265 ราย ซึ่งนับว่าเป็นอัตราการเสียชีวิตที่ต่ำสุดเมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา

1.2 อัตราการบาดเจ็บที่มีความรุนแรงสูงในปี 2535/2536 คือ 81 ราย ต่อลูกจ้าง 100,000 คน

1.3 อัตราการบาดเจ็บที่ต้องหยุดงานเกิน 3 วัน ในปี 2535/2536 คือ 680 ราย ต่อลูกจ้าง 100,000 คน

1.4 จากการศึกษาสาธารณสุขชนคาดว่าจะมีคนงานที่ทำงานเกี่ยวข้องกับโยหิน เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งปอด โรคมะเร็งเยื่อหุ้มปอด และโรคปอดโยหิน ปีละ 3,000 ราย คนงานที่สูญเสียการได้ยินจากการทำงานในที่เสียงดังในปี 2534/2536 มี 972 ราย คนงานที่เป็นโรคนิ้วตายจากการทำงานกับอุปกรณ์ที่มีความสั่นสะเทือน ในปี 2533/2534 จำนวน 6,401 ราย คนงานที่เป็นโรคหอบหืดจากสารเคมี ในปี 2536 ประมาณ 1,000 ราย คนงานที่เป็นโรคผิวหนังอักเสบ ประมาณว่าจะมีประมาณปีละ 3,000 - 5,000 ราย

2. กฎหมายความปลอดภัยที่ใช้ในอังกฤษ คือ พระราชบัญญัติความปลอดภัยและอนามัยในการทำงานและอื่น ๆ พ.ศ.2517 เป็นพระราชบัญญัติที่ให้การคุ้มครองแรงงานในสถานประกอบการและยังคุ้มครองประชาชนที่อยู่ใกล้เคียงอีกด้วย นับว่าเป็นกฎหมายที่มีความก้าวหน้าทันสมัยดีกว่ากฎหมายฉบับเดิมที่เคยใช้ โดยมีหลักการว่า “ผู้ที่ทำให้เกิดความเสี่ยงอันตรายใน

งาน ผู้นั้นจะต้องรับผิดชอบต่อผลกระทบที่เกิดแก่คนงานและสาธารณชน” นอกจากนี้พระราชบัญญัตินี้ยังมีการจัดตั้งหน่วยงานด้านความปลอดภัยขึ้นใหม่ด้วย

3. หน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นใหม่ตามพระราชบัญญัตินี้ ประกอบด้วย

3.1 สำนักงานคณะกรรมการความปลอดภัยและอนามัย เป็นคณะกรรมการไตรภาคี มีจำนวน 10 คน แต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานฯ ประกอบด้วยประธานคณะกรรมการและผู้แทนฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายนายจ้าง และฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายละ 3 คน มีหน้าที่กำหนดนโยบาย เสนอกฎหมายและมาตรฐานใหม่ ดำเนินการวิจัย บริหารข้อมูลและคำแนะนำ ควบคุมวัดระบุเบ็ด และสารเคมีอันตราย

3.2 สำนักงานความปลอดภัยและอนามัย เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่บริหารการดำเนินงานให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ ทำการตรวจตราสถานประกอบการ นำการศึกษาวิจัย ความปลอดภัยและอนามัยที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และทางการแพทย์ สอบสวน อุบัติเหตุและการเจ็บป่วย ออกระเบียบมาตรฐานและรายละเอียดต่าง ๆ ที่ระบุในพระราชบัญญัติ ตลอดจนส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาระบบสารสนเทศความปลอดภัย

- สำนักงานความปลอดภัยและอนามัยในการทำงาน มีบุคลากรทั้งสิ้น ประมาณ 4,500 คน เป็นนักวิทยาศาสตร์ วิศวกร นักวิทยาศาสตร์การแพทย์ สาขาต่าง ๆ นักกฎหมาย และนักบริหารกระจายอยู่ทั่วประเทศ

- งบประมาณที่สำนักงานความปลอดภัยและอนามัยฯ ได้รับจัดสรรปีละ ประมาณ 200 ล้านปอนด์ (1 ปอนด์ = 38 บาท) หรือประมาณ 7,600 ล้านบาท

- ในแต่ละปีจะดำเนินคดีนายจ้างประมาณ 2,000 ราย และมีการสั่งให้ปรับปรุงแก้ไขสภาพการทำงานประมาณ 26,000 ราย

ประเทศออสเตรเลีย ค่าความสูญเสียจากการประสบอันตรายและโรคจากการทำงาน โดยข้อมูลบัญชีแห่งชาติ (National Accounts) จากสำนักงานสถิติออสเตรเลีย (ABS) ประมาณค่าทดแทนคนงานระหว่างปี 1992 - 1993 เป็นจำนวนถึง 4.83 พันล้านเหรียญดอลลาร์ จากการวิเคราะห์ พบว่ามีการจ่ายค่าทดแทนเพิ่มสูงขึ้นระหว่างปี 1979-1980 ถึง 1986-1987 และค่อยลดลงจนช่วงปี 1991 - 1992 ก่อนจะขึ้นไปอีกใน 2 ปีสุดท้าย ข้อมูลล่าสุดนั้นได้จากการสำรวจค่าใช้จ่ายหลักด้านแรงงาน (Major Labour Costs Survey) ในช่วงปี 1991 - 1992 ซึ่งทำให้ทราบว่าค่าทดแทนของคนงานในช่วงนั้นเป็นจำนวน 3.4 ล้านเหรียญดอลลาร์ ซึ่งตัวเลขนี้ต่างจากตัวเลขของบัญชีแห่งชาติ เนื่องจากคำจำกัดความ และระยะเวลาของข้อมูลต่างกัน หากใช้ข้อมูลราคาเป็นค่าคงที่ (Constant price data) จะเห็นแนวโน้มที่เปรียบเทียบกันได้ของข้อมูลทั้ง 2 แห่งในระยะเวลาเดียวกันข้อมูลการ

สำรวจค่าใช้จ่ายหลักด้านแรงงานแสดงให้เห็นว่า ค่าทดแทนเป็นส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่ายด้านแรงงาน และยังแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างรัฐและรัฐอาณาเขตในเรื่องค่าใช้จ่ายรวมทั้งสิ้น และค่าใช้จ่ายต่อลูกจ้าง

ข้อมูลทดแทนคนงาน (Mational Data Set-based Workers' Compenstation Data) แสดงให้เห็นว่า

- ค่าทดแทนเฉลี่ยต่อรายมีอัตราสูงในกลุ่มงานบริการ งานเหมืองแร่ ป่าไม้และตัดไม้ ไฟฟ้าและก๊าซ การผลิตสิ่งทดแทน
- การจ่ายค่าทดแทนลดต่ำลงตามอายุ แต่ค่าทดแทนเฉลี่ยต่อรายยังคงสม่ำเสมอในช่วงอายุ 40-64 ปี
- ค่าทดแทนเฉลี่ยต่อรายเพิ่มขึ้นเกือบเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นเส้นตรงกับระยะเวลาที่ขาดงาน อย่างไรก็ตาม พบว่าค่าทดแทนที่คิดเป็นสัดส่วนที่สูงนี้สัมพันธ์กับการเรียกร้องค่าทดแทนในระยะสั้นถึงแม้ว่าจะมีความจำเป็นที่จะต้องอธิบายข้อมูลเรื่องการเรียกร้องค่าทดแทนที่จะใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้
- กลุ่มวิชาชีพ (Professionals) มีค่าทดแทนเฉลี่ยต่อรายสูงสุด แต่กรรมกรและคนงานที่เกี่ยวข้องมีค่าทดแทนรวมเป็นสัดส่วนสูงสุด
- โรคเกี่ยวกับการไหลเวียนของโลหิต (โรกระบบหัวใจและหลอดเลือด) มีค่าทดแทนเฉลี่ยต่อรายสูงสุด แต่การประสบอันตรายจากกระดูกแตก ข้อหักและเคล็ด มีสัดส่วนค่าทดแทนสูงสุด
- ส่วนของร่างกายที่มีค่าทดแทนเฉลี่ยสูงสุดคือ ระบบภายในร่างกาย โดยมีส่วน ถ้าตัวที่มีค่าทดแทนรวมสูงสุด
- การประสบอันตรายที่มีค่าทดแทนเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ การเจ็บป่วยทางจิตใจ แต่การเจ็บป่วยทางร่างกาย คิดเป็น 40 เปอร์เซ็นต์ ของค่าทดแทนทั้งสิ้น
- สิ่งที่ทำให้เกิดอันตรายและเสียค่าทดแทนเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ หน่วยงานเคลื่อนที่ และการขนส่ง แต่เครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ คิดเป็นสัดส่วนค่าทดแทนสูงสุด

จากข้อมูลหลายส่วนของรายงานฉบับนี้ อาจประมาณค่าทดแทนการประสบอันตราย และโรคจากการทำงานที่แท้จริงได้ โดยหน่วยงานบัญชีแห่งชาติประมาณค่าทดแทนปี 1992 - 1993 ไว้ที่ 4.83 พันล้านเหรียญดอลลาร์ และการสำรวจการประสบอันตรายและการเจ็บป่วยจากการทำงานที่รัฐนิวเซาท์เวลส์ เดือนตุลาคม 1963 ของสำนักงานสถิติออสเตรเลีย พบว่ามีเพียง 47 เปอร์เซ็นต์ ของผู้ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยจากการทำงาน ที่เรียกร้องค่าทดแทน และผู้ที่มีได้

เรียกร่องนั้นจำนวน 52 เปอร์เซนต์ ที่เห็นว่าเป็นเพียงการประสมอันตรายเล็กน้อยหรือไม่จำเป็นต้องยื่นขอค่าทดแทน ดังนั้น เมื่อพิจารณาการนำข้อมูลค่าใช้จ่ายความสูญเสียที่มีได้รวมไว้ใหม่นี้มาพิจารณาผนวกกับจำนวนค่าทดแทน 4.83 พันล้านเหรียญก็จะพบว่าค่าใช้จ่ายโดยตรงทั้งสิ้นจะเพิ่มขึ้นเป็น 7.44 พันล้านเหรียญ

จากการที่หน่วยงานบางแห่งประมาณอัตราส่วนของค่าทดแทนโดยอ้อม และโดยตรง คิดเป็น 7 : 1 ซึ่งความแตกต่างนี้ยังต้องคำนึงถึงความแตกต่างของสภาพแวดล้อมอื่น เช่น ความแตกต่างระหว่างรัฐและระหว่างภาคอุตสาหกรรมด้วย การประมาณ โดยอัตราส่วนดั้งเดิมที่สุดเป็นอัตรา 1 : 1 นั้นค่าทดแทนทั้งหมดเป็น 14.88 พันล้านเหรียญต่อปี หรือหากวัดแบบประนีประนอมเป็นอัตรา 4 : 1 ค่าทดแทนจะเป็น 37.2 พันล้านเหรียญต่อปี หากคิดแนวโน้มของรายได้เพิ่มขึ้น 6 % แล้ว ค่าทดแทนใน 10 ปี จะเป็น 196 พันล้านเหรียญ และ 490 พันล้านเหรียญตามลำดับ ทั้งนี้โดยอาศัยหน่วยค่าดอลลาร์ปี 1992 - 1993 ข้อมูลที่ใช้ประมาณการนี้ไม่จำเป็นต้องถูกต้องที่สุด แต่เป็นข้อมูลที่ทำให้ดีที่สุด ณ ขณะนี้ ถึงแม้ว่าการคาดคะเนนี้มีขอบเขตกว้างมาก แต่แม้ประมาณโดยอัตราส่วนดั้งเดิมก็เป็นมูลค่าสูงมาก ซึ่งค่าทดแทนที่แท้จริงจะอยู่ระหว่างค่าทดแทนที่คาดไว้สูงสุดและต่ำสุด

2.2 การควบคุมอุบัติภัยในการปฏิบัติงาน

การทำเหมืองแร่เป็นงานอุตสาหกรรมสำคัญที่นำรายได้มาสู่ประเทศอย่างหนึ่งตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน การทำเหมืองแร่ได้รับการพัฒนาเช่นเดียวกับอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ จากการใช้กรรมวิธีง่าย ๆ ไม่ยุ่งยากมาเป็นการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย เพื่อให้ได้ผลผลิตที่ทันกับความต้องการของประเทศ ผลของการพัฒนาทำให้มนุษย์มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ด้วยความสุขสบายจากอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากผลิตผลของแร่ แต่ในทางตรงข้าม ขบวนการผลิตอันได้แก่การเปิดหน้าดินด้วยวิธีระเบิดหิน การขุด-ขนดินโดยใช้เครื่องจักรกลหลัก เครื่องจักรสนับสนุน และระบบสายพานลำเลียง ซึ่งขบวนการต่าง ๆ เหล่านี้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของผู้ปฏิบัติงาน และเกิดอุบัติเหตุในการทำงานอยู่เสมอ จากอดีตจนถึงปัจจุบันเหมืองแม่เมาะได้พยายามหาวิธีการป้องกันและลดอุบัติเหตุด้วยหลักการป้องกันและควบคุม เนื่องจากสภาพแวดล้อมการทำงานอาจก่อให้เกิดอันตรายกับสุขภาพอนามัยโดยหน้าที่และความรับผิดชอบผู้ที่เกี่ยวข้อง จำเป็นต้องมีการป้องกันและควบคุม ซึ่งมีอยู่หลายวิธี การจะเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่งขึ้นอยู่กับความเหมาะสมโดยมีหลักการใหญ่ ๆ ดังนี้-

การควบคุมที่แหล่งกำเนิด (Source) เช่น ตัวเครื่องจักร เครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งให้ผลดีมากเพราะเป็นการควบคุมที่แหล่งกำเนิด ต้นตอของสาเหตุ วิธีที่นิยมใช้ได้แก่ การเลือกขบวนการ

การผลิตที่อันตรายน้อยหรือเปลี่ยนแปลงขบวนการผลิตใหม่ ใช้การปิดให้มีขีดจำกัดและไม่อนุญาตให้
คนงานเข้าไปในบริเวณนั้น แยกขบวนการที่อันตรายมากออกไปจากบริเวณที่มีคนทำงานอยู่มาก
ใช้ระบบแยกแทนระบบแห้ง ใช้ระบบระบายอากาศเฉพาะแห่งตรงจุดที่มีสารอันตรายมาก

การควบคุมสภาพแวดล้อมรอบตัวบุคคลและแหล่งกำเนิดในการติดตั้งอุปกรณ์ช่วยเหลือ
เช่น เพิ่มแสงสว่าง ออกแบบระบบระบายอากาศที่ดี มีประสิทธิภาพ เก็บรักษาวัสดุต่าง ๆ ให้เป็น
ระเบียบเรียบร้อย ทำอากาศบริสุทธิ์จากภายนอกเข้ามาในบริเวณทำงานให้มาก เพื่อช่วยเจือจางสาร
พิษต่าง ๆ เพิ่มระยะทางระหว่างแหล่งกำเนิดของอันตรายกับคนติดตั้งอุปกรณ์เตือนภัย

การควบคุมตัวบุคคล (Receiver) เป็นมาตรการสุดท้ายที่จะใช้ควบคุมอันตราย เช่น ให้
การศึกษาอบรมคนงาน หมุนเวียนคนงาน ใช้เครื่องป้องกันภัยส่วนบุคคล ให้มีการตรวจสุขภาพคน
งานเป็นระยะ ๆ

จากหลักการข้างต้น ถ้าเรารู้จักใช้วิธีป้องกันและควบคุมที่เหมาะสม ก็จะสามารถลด
อันตรายดังกล่าวลงได้เป็นการช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานมีสุขภาพที่ดี สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ สำหรับเหมืองแม่เมาะได้พยายามหาวิธีการที่จะป้องกันอันตรายที่จะเกิดกับ ผู้
ปฏิบัติงานและลดการเกิดอุบัติเหตุ โดยมีการพัฒนางานด้านความปลอดภัยอาชีวอนามัยและ
สวัสดิการดังนี้

ในระยะเริ่มต้นของการพัฒนาการทำเหมือง พ.ศ.2516 - 2523 ใช้ประสบการณ์จากการ
ทำงานในการแก้ไขปัญหา

ในระยะต่อมาปี พ.ศ.2524 - 2527 ได้จัดตั้งหน่วยงานระดับแผนกดูแลควบคุมงานด้าน
ความปลอดภัย โดยเน้นการควบคุม

ในระยะต่อมาปี พ.ศ.2527 - 2536 ได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลออสเตรเลีย ให้การ
สนับสนุนทางวิชาการ ระบบยังคงเน้นที่การกำกับควบคุมโดยหน่วยงานที่รับผิดชอบงานด้านความ
ปลอดภัย คือวิศวกรควบคุมความปลอดภัยเหมืองแม่เมาะ ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น กองควบคุมความ
ปลอดภัย เหมืองแม่เมาะร่วมกับฝ่ายควบคุมความปลอดภัย ฝ่ายการพนักงาน และฝ่ายการแพทย์
และอนามัย ได้ร่วมกันจัดทำโครงการพัฒนาขึ้นมาเรียกว่า โครงการพัฒนาความปลอดภัยสุขภาพ
อนามัยและสวัสดิการในบ่อเหมือง คณะทำงานทั้ง 4 หน่วยงานได้ร่วมพิจารณาดำเนินการจนในที่สุด
ได้แผนปฏิบัติงานจำนวน 104 ข้อ และนำแผนปฏิบัติมาผสมผสานกันเป็นแผนแม่บท โดยใน
แผนแม่บทจะมีโครงการย่อยรองรับ ตัวอย่างเช่น

โครงการพัฒนาความปลอดภัยและสุขภาพอนามัย มี 4 โครงการย่อย

- โครงการพัฒนาการจัดการด้านความปลอดภัย
- โครงการปรับปรุงเครื่องจักรกล

- โครงการปรับปรุงสภาพเส้นทางและหน่วยงาน
- โครงการปรับปรุงอุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล

ในระยะต่อมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2536 - 2538 ได้นำระบบการควบคุมความเสี่ยงภัย (Risk Control Rating System “RCRS”) มาใช้ โดยได้รับความช่วยเหลือจาก AusAID ประเทศออสเตรเลีย
ในระยะต่อมาตั้งแต่ปลายปี พ.ศ.2538 จนถึงปัจจุบัน แนวคิดเรื่องความปลอดภัยได้ถูกปรับเปลี่ยนจากการใช้วิธีการควบคุมมาเป็นการบริหารความปลอดภัยสมัยใหม่ (Modern Safety Management “MSM”) มาใช้

2.3 สภาพของความปลอดภัยในสังคมปัจจุบัน

ปัจจุบันจำนวนผู้ประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานมีแนวโน้มสูงขึ้นโดยลำดับ นับตั้งแต่ปี 2530 เป็นต้นมา โดยในปี 2531 ซึ่งเป็นปีที่การบังคับใช้กฎหมายกองทุนเงินทดแทนมีผลครอบคลุมทุกจังหวัดนั้น มีผู้ประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานจำนวน 43,644 คน และในปี 2536 มีผู้ประสบอันตรายเพิ่มขึ้นเป็น 156,548 คน สำหรับในปี 2537 ก็คาดว่าจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นอีกสาเหตุที่ทำให้มีผู้ประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานสูงขึ้นทุกปี อาจเกิดจากปัจจัยสำคัญ 5 ประการ ได้แก่

1. การขยายตัวของอุตสาหกรรมการผลิตและบริการ
2. การนำเทคโนโลยีฉบับใหม่มาใช้
3. การไม่หาแนวทางป้องกันก่อนนำเครื่องมือ หรืออุปกรณ์การผลิตและบริการ มาใช้
4. การขาดการฝึกอบรมผู้ปฏิบัติงานให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องจักร เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตและบริการ รวมทั้งกระบวนการผลิตและบริการเพื่อป้องกันมิให้เกิดการประสบอันตรายหรือโรคอันเนื่องจากการทำงาน
5. การบังคับใช้กฎหมายยังไม่ได้ผล

ดังนั้น ถ้าไม่ดำเนินการแก้ไขป้องกันปัญหาโดยเร่งด่วนแล้ว จำนวนผู้ประสบอันตรายและโรคอันเนื่องจากการทำงานจะต้องเพิ่มขึ้นทุกปีอย่างแน่นอน จึงสมควรหาแนวทางในการพัฒนาระบบความปลอดภัยในการทำงานทั้งระดับชาติและระดับสถานประกอบการ ให้บังเกิดผลเป็นรูปธรรมด้วยความร่วมมือของทุกฝ่าย ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และสถานประกอบการด้วย ตลอดจนใช้มาตรการด้านกฎหมายในการลดปัญหาการประสบอันตรายจากการทำงาน

2.3.1 แนวทางการพัฒนา ได้ส่งเสริมสนับสนุนแนวทางของการพัฒนาระบบความปลอดภัยในการทำงานทั้งระดับชาติ และระดับสถานประกอบการที่ควรพิจารณาดำเนินการในทศวรรษหน้า คือ

1. นโยบายและมาตรการทั้งระดับชาติและระดับสถานประกอบการ ดังนี้

1.1 นโยบายและมาตรการระดับชาติ

(1) ให้มีพระราชบัญญัติว่าด้วยความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงาน ออกมาใช้บังคับภายในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8

(2) จัดตั้งศูนย์สารสนเทศความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงานระดับชาติและสร้างระบบเครือข่ายข่าวสาร โดยกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคมเป็นแม่ข่าย เพื่อความรวดเร็วในการแก้ไขปัญหา โดยรัฐบาลจะต้องให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ในด้านอุปกรณ์และบุคลากรในการทำงาน

(3) สร้างข้อมูลข่าวสารความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงาน ระดับชาติ เพื่อความเป็นเอกภาพของข้อมูล โดยกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคมเป็นเจ้าของระบบงาน

(4) ส่งเสริมให้มีการสร้างบุคลากรที่มีความรู้ด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัยเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้เพียงพอแก่การปฏิบัติงาน

(5) ส่งเสริมให้มีการสร้างความรู้ความเข้าใจ ด้านความปลอดภัยและ อาชีวอนามัยในการทำงาน แก่นักเรียน นักศึกษาในสถาบันการศึกษาทุกระดับและทุกประเภท

(6) ให้ นำดอกผลจากกองทุนเงินทดแทนมาใช้ในการบริหารงานความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงาน

1.2 นโยบายและมาตรการระดับสถานประกอบการ

(1) ส่งเสริมและเร่งรัดให้สถานประกอบการทุกแห่งดำเนินการเกี่ยวกับการแก้ไขป้องกันการประสบอันตรายและโรคอันเนื่องมาจากการทำงานโดยสมัครใจ และโดยความตั้งใจ นอกเหนือจากที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย

(2) ส่งเสริมให้มีการสร้างเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานที่มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้เพียงพอแก่การกำกับดูแลเสริมสร้างงานความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงานในสถานประกอบการได้อย่างทั่วถึง

2. แนวทางความร่วมมือ ให้นายจ้าง ลูกจ้าง เจ้าหน้าที่ของรัฐ องค์กรพัฒนาเอกชน ภาคเอกชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือดำเนินการให้นโยบายและมาตรการที่กำหนดขึ้นบรรลุผลสำเร็จ โดยควรดำเนินการดังนี้

2.1 ให้มีการตั้งคณะกรรมการไตรภาคีระดับชาติ และให้มีการตั้งคณะกรรมการระบบทวิภาคีขึ้นในสถานประกอบการ

2.2 นายจ้างและลูกจ้างจะต้องให้ความร่วมมือแก่รัฐในการสร้างความปลอดภัยในการทำงานขึ้น ในสถานประกอบการของตนเอง

2.3 นายจ้างจะต้องลงทุนด้านความปลอดภัยในการทำงานควบคู่ไปกับการ ลงทุนด้านธุรกิจ

2.4 ในกรณีของการดำเนินงานด้านการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรทำงานโดยประสานความร่วมมือระหว่างกัน ไม่ทำงานที่ซ้ำซ้อนกัน และอยู่ในลักษณะของการส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกัน

2.5 ส่งเสริมสนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้ามีส่วนร่วมกับรัฐในการแก้ไขป้องกันหรือพัฒนาความปลอดภัยในการทำงานให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อนำทรัพยากรของภาคเอกชนและองค์กรพัฒนาเอกชนมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนรวม

2.6 จัดระบบเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และองค์กรพัฒนาเอกชนให้สามารถประสานงานกัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดประสิทธิผลอย่างแท้จริง

2.7 ให้รัฐกำหนดนโยบายด้านการคลังการเงิน ซึ่งจะเอื้ออำนวยให้สถานประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม สามารถลดการประสบอันตรายและโรคอื่นเนื่องจากการทำงานและหรือพัฒนาความปลอดภัยในการทำงานในสถานประกอบการของตน โดยเฉพาะการให้กู้เงินดอกเบี้ยต่ำแก่สถานประกอบการขนาดเล็กผ่านระบบธนาคารพาณิชย์ หรือการยกเว้นภาษีอุปกรณ์ความปลอดภัยในการทำงานตามความจำเป็น ทั้งนี้ให้กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบ

2.3.2 มาตรการด้านกฎหมาย ในมาตรการด้านกฎหมายเห็นสมควรพิจารณาดำเนินการเป็น 2 แนวทาง คือ

1. บทบัญญัติทางกฎหมาย

1.1 นอกจากการเสนอให้มีพระราชบัญญัติว่าด้วยความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงานออกมาใช้บังคับแล้ว ในระหว่างรอการพิจารณาออกกฎหมายซึ่งต้องดำเนินการตามกระบวนการนิติบัญญัตินั้น เห็นสมควรออกประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม โดยอาศัยอำนาจตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 กำหนดมาตรการทางปฏิบัติที่ควรดำเนินการอย่างเร่งด่วนดังนี้

(1) ให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการความปลอดภัยในการทำงานระบบทวิภาคี โดยเฉพาะในสถานประกอบการที่มีลูกจ้างเป็นจำนวนมาก และหรือมีอัตราการเสี่ยงอันตรายจากการทำงานสูงและมีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในกรทำงาน (จป.) ปฏิบัติงานอยู่แล้ว

(2) สำหรับสถานที่ก่อสร้างทุกแห่งที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 50 คน ขึ้นไป ให้มี จป. ปฏิบัติงานอยู่ตลอดเวลาที่มีการทำงาน

(3) ให้สถานประกอบการอุตสาหกรรมที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 500 คนขึ้นไป จัดทำแผนงานความปลอดภัยในการทำงานขึ้น เพื่อการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิผลตามกฎหมาย โดยจะต้องพร้อมที่จะแสดงต่อเจ้าหน้าที่ของทางราชการตรวจสอบได้ตลอดเวลา

(4) ในกรณีที่มิคนงานได้รับการประสบอันตรายจากการทำงานจนถึงแก่ความตาย พิการ หรือบาดเจ็บสาหัส ให้รายงานต่อหน่วยงานที่มีหน้าที่ความรับผิดชอบงานด้านนี้ได้ทราบภายใน 7 วัน นับตั้งแต่วันที่ทราบผล

2. แนวปฏิบัติตามกฎหมาย

2.1 ให้นายจ้าง ลูกจ้าง และเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด

2.2 ตรวจสอบสถานประกอบการให้ทั่วถึง เฉพาะอย่างยิ่งสถานประกอบการที่ประกอบกิจการที่ลูกจ้างมีโอกาสเสี่ยงอันตรายจากการทำงานค่อนข้างสูง

2.3 กำกับดูแลให้นายจ้างจัดทำประวัติคนงานให้เป็นระบบ และมีรายละเอียดมากพอที่จะสามารถตรวจสอบหาข้อมูลการเป็นโรค หรือการเจ็บป่วย หรือสาเหตุของการประสบอันตรายเนื่องจากการทำงาน

2.4 ให้มีการตรวจสอบสภาพอนามัยของคนงาน ตามที่กฎหมายกำหนดและตามลักษณะงานที่คนงานปฏิบัติอยู่จริง

2.5 ในกรณีที่นายจ้างปฏิบัติตามกฎหมายและทำให้อัตราการประสบอันตรายเนื่องจากการทำงานลดลง ให้ลดอัตราการจ่ายเงินสมทบกองทุนเงินทดแทนลงด้วยในอัตราที่เหมาะสม เพื่อส่งเสริมมาตรการป้องกันการประสบอันตรายเนื่องจากการทำงาน

2.6 ให้นายจ้างเก็บสารหลักฐานเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมายไว้อย่างน้อย 3 ปี และให้พร้อมที่จะตรวจสอบได้ตลอดเวลา

2.7 จัดให้มีการตรวจความปลอดภัยในการทำงานด้วยระบบไตรภาคีในสถานประกอบการ โดยให้มีตัวแทนนายจ้าง และตัวแทนลูกจ้าง ซึ่งทำงานอยู่ในสถานประกอบการนั้น ร่วมในการตรวจกับเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วย

2.3.3 หน่วยงานที่รับผิดชอบ

1. ให้จัดตั้งหน่วยงานขึ้นรับผิดชอบงานความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงาน โดยตรง มีฐานะเทียบเท่ากรม ในรูปแบบที่สามารถพึ่งตนเองได้ เพื่อให้การบริหารและการบริการ ด้านงานความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในการทำงาน เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุผล สำเร็จตามความมุ่งหมาย
2. ให้มีสถาบันนักวิชาการความปลอดภัยในการทำงานขึ้นรับผิดชอบในงานศึกษา วิเคราะห์ วิจัย ประสานเครือข่ายข้อมูลข่าวสารระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาค เอกชน รวมทั้งการผลิต การเผยแพร่และการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และการกำหนดหรือตีความ มาตรฐานความปลอดภัยในการทำงาน
3. ให้สถาบันการศึกษา จัดให้มีหลักสูตรเกี่ยวกับความปลอดภัยและอาชีวอนามัย หรืออาชีวเวชศาสตร์ เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในด้านนี้และผลิตบุคลากร
4. จัดตั้งหน่วยงานเฉพาะกิจ เพื่อตรวจสอบและบรรเทาอุบัติเหตุร้ายแรงในการทำงาน เพื่อสามารถแก้ไขป้องกันและให้ความช่วยเหลือ ได้ทันที่
5. จัดตั้งคณะทำงานติดตามประเมินผล โดยมีสมาคมส่งเสริมความปลอดภัย และ อนามัยในการทำงาน (ประเทศไทย) เป็นแกนกลางในการปฏิบัติงาน